

Malé sci-fi povídky

Jaroslav Smola

MALÉ SCI-FI POVÍDKY

Jaroslav Smola

Text © Jaroslav Smola, 2013
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2013

1. vydání © Lukáš Vik - Databook Publishing, 2013

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-06-7 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-07-4 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-08-1 (PDF)

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik: www.tvorbaeknih.cz

Naše knihy zakoupíte na portálu:

databook.cz

<http://www.databook.cz>

1. Kdo mi poví pravdu

*Quo vadiz, Člověče...
šťěstí máš přemíru,
z opice vyrůstáš
na vládce Vesmíru*

Bylo to velice zvláštní seznámení a také události, které následovaly, byly výjimečné. Nikdy před tím jsem nic takového nezažil. Dodnes jsem nepochopil, jaký byl pravý důvod toho všeho.

Nečekaně tu stál pode mnou v celé své výšce, přesahující dva a půl metru. Přidržel se rukama skalní stěny a sunul se pozvolna k mému posedu. To místo tady nahoře patřilo již pár let jenom mně. Nikdo sem na špičatou skalní jehlu, zvanou Černá skála, jen tak snadno nevylezl. Bylo to jen mé království s překrásným výhledem do lužinatého kraje. Tady jsem trávil své volné chvíle spokojen sám se sebou. Chápal jsem jeho příchod jako vpád na své výsadní teritorium a nesl jsem to dost nelibě.

Asi to tak také chápal.

„Promiň, Sochore, jdu jen na moment.“ Řekl to hrdelním hlasem s podivnou intonací a tvářil se provinile.

Dolezl až ke mně a vysoukal se na plošinu. Byl nelidsky dlouhý a hubený. Vypadal jako přerostlý strašák a dělal dojem neohrabanosti a pomalosti.

Jak to, že zná mé jméno? Čekal jsem, že podá vysvětlení důvodu své návštěvy. Mlčel jsem a také on mlčel. Posadil se, spustil dolů nohy a klátil jimi v rozpacích.

S jeho vpádem jsem se nemohl dost rychle vyrovnat. Asi to chápal. Přemýšlel jsem jak ho oslovit. Na tykání se mi zdál poněkud starší. Mně je sedmnáct a jeho věk jsem odhadoval na třicet, možná víc. Přesto vykání se mi v této situaci zdálo poněkud formální.

„Hele, co tu hledáš?“

Přestal klátit nohama pomalu otočil hlavu vlevo vzhůru a bradu vystrčil k obloze.

„No...“ Pokýval celým tělem.

S tebou bude asi zábava! No je v češtině chápáno jako ano, jindy také jako ne. Možná vyčkával nebo zkoušel moji trpělivost.

„Vypadáš na to, že jsi spad s Měsíce“, vyrazil jsem na něho s posměchem.

Vyvalil kukadla, chvíli vydával chrčivé zvuky a znovu pokýval.

„No... Jsem protektor.“

„Konečně něco... Protektor s Měsíce, jo? S tím jsem se tu ještě nesetkal. A umíš dělat zázraky, že jo?“ Určitě poznal, že si z něho utahuju.

„Musíš mi věřit, jinak bych s tebou nemohl konverzovat.“ Řekl to tak učeně, až mě dopálil.

„Jdi do háje a neotravuj! Kdo tě sem zval? Jestli potřebuješ prachy, tak to řekni. Já je stejně nemám.“

Plaše odsedl a znovu se zadíval vzhůru k obloze, jako by to byl nějaký podmíněný reflex. Možná ale jenom zvedl oči v sloup, jak to děláme, jsme-li nepochopeni.

Nešlo mi stále do hlavy, jak to, že zná mé jméno. A on je protektor... nebo snad se jmenuje Protektor?

„No... musíš mi věřit,“ opakoval naléhavě zas tím hrdelním hlasem. „důvěra je předpokladem našeho kontaktu.“ Odděloval slova jako když seká sekerou. Rozhodně to nebyl našinec. Možná je to nějaký maniak. Měl jsem se na pozoru. Co po mně asi opravdu chce, že mu stálo za to lézt sem nahoru.

„Znám tě, Sochore, už dávno. A také tvé předky - tátu, dědka, pradědka i ty před nimi. Všichni to byli Václavové, jako ty. Teprve s tebou se setkávám tvář v tvář.“

To mi vyrazilo dech. Díval se na mne upřeně a já nevěděl jak mám reagovat. Kromě táty už byli všichni mí předkové dávno mrtví a pro mne neznámí.

„Tak ty jsi nepad s Měsíce. Ty mi neseš vzkaz přímo z nebe od celého příbuzenstva, že jo? Jenže tady budeš těžko předvádět spiricistické scény.“

Nebral zřetel na mé řeči. Tajemně se zašklebil a vedl si svou: „No... je to tak. My protektorové žijeme dvacetkrát déle než vy lidé. Já jsem tu na hlídce už přes dvě stě let.“

Co to zase plete... Jaká hlídka...

„Tady na skále jsem tě nikdy neviděl.“

Vycenil zuby, což měl být asi přátelský úsměv. Sáhl do svého hábitu, chvíli v něm lovil až vytáhl nějaký přístroj, připomínající fotoaparát s dalekohledem. Mlčky mi ho přiložil k oku a natočil mi hlavu na oblohu přes vrchol jehly.

„No... tam je má hlídka. Vidiš ten tmavý bod? To je má pozorovatelná.“

Viděl jsem tmavý bod a nic víc. Vrátil jsem mu aparát. Je to tak nemožné mu uvěřit? Všechno co řekl, i když toho nebylo mnoho, znamenalo, že vedle mne sedí buď vskutku neobyčejný člověk, snad mazaný lump, nebo bytost, která není z této Země.

Využil mých rozpaků a převzal iniciativu.

„Budu ti povídat...“ Hledal slova. Abys mi rozuměl, musíme upevnit kontakt. Máš nízký energetický potenciál. Tvoje aura potřebuje homogenizovat.“

Vztyčil se vedlemne a přinutil mě také vstát. S nelibostí jsem ho poslechl, ale byl jsem stále ve střehu. Ohnul mne do předklonu a poroučel: „Rychle dýchej! Ještě, ještě...“

Dýchal jsem krátkými vdechy a výdechy jako když běžím do kopce.

„Zadrž dech! Zatlač vzduch do břicha!“ velel a já ho poslouchal jako pitomec. Zatláčil jsem do břicha a v tom se mi v zadu ozvalo nespolečenské zaburácení.

„Promiň,“ řekl jsem se smíchem, sám tou událostí překvapen. „Měls mi napřed v zadu našroubovat ventil, aby mi ta kompaktní aura neunikala.“

Nevšímal si mé poznámky. Bez dalších slov mi položil dlaně svých rukou na temeno hlavy a soustředěně ji objal. Cítil jsem teplo, které do mne vstupovalo a rozlévalo se mi po celém těle. Chvilí jsem to snášel, ale pak mě ta hloupost omrzela.

„Co to se mnou vyvádíš...“ Odstrčil jsem ho od sebe, aby už přestal blbnout.

„Homogenizace aury je hotová,“ řekl spokojeně. „Vystřelil jsem z tebe všechny radikály a optimalizoval jsem ti oxidy dusíku. Současně se ti vyrovnal poměr aktivních a reaktivních částic. Teď máš výbornou auru.“

„Blbečku, dělej si blázna z někoho jiného.“ Uraženě jsem podstoupil a přitiskl se zády na vyhratou skálu. Opřel se vedle mne. Jeho dřívější plachost už z něho vyprchala. Sebevědomě řekl:

„Jsem připraven odpovídat ti na tvé otázky.“

Byl jsem poněkud nahněván, a proto jsem hned nereagoval. Má zvědavost však brzy zvítězila.

„Dobrá, má první otázka - jak se jmenuješ?“

Zatvářil se jako by taková otázka nebyla na místě. Po chvíli váhání řekl něco hrdelním hlasem, co připomínalo zachrochtání vepře. Rozřechtal jsem se na celé kolo.

„Jsi prohnaný šašek a lhář. Budu ti říkat Šejk.“ Přátelsky jsem ho tloukl pěstmi do prsou. Protektor se tvářil neutrálně. Uměl se výborně ovládat, což zvyšovalo můj zájem.

„Druhá otázka - kde je tvůj domov?“

Znovu váhal s odpovědí. Tloukl dlaní o skálu až to mlaskalo a nervózně pošukoval ramenem.

„jestli mi to nemůžeš říct, netrvám na otázce.“

„ale jo. Nic ti to stejně neřekne.“ Vydal opět několik nesrozumitelných zvuků, které se nedaly opakovat.

„Tam jsem ještě opravdu nebyl.“

Pokrčil jenom rameny a víc nevysvětloval.

„Položím ti třetí otázku - k čemu je tu potřebná hlídka, nebo jak tomu říkáš?“

„Konečně rozumná otázka. Sednem si na to, ne?“

Usedli jsme znovu na plošinu, nohy jsme spustili dolů. Protektor se nepokojně vrtěl. Říkám si, teď musím dávat dobrý pozor, abych toho lháře nachytl na švestkách. Myslí si, když mi ukázal nějakou tečku v aparátu, že mu všechno zhltnu.

„Ta tečka, cos viděl, to je jedna z pozorovatelů.“ Navázal, jako by četl mé myšlenky, Je jich kolem Země pět. Všechny jsou skryté a pro lidi neviditelné. Postavili je naši předkové před mnoha miliony let a pomocí nich se uskutečňuje projekt, který ve tvé řeči znamená ZASIJ A PĚSTUJ.“

Náhle byl mnohomluvný. Jen se nadechl, hned pokračoval.

„To heslo znamená zasij život na této planetě a vypěstuj nové protektory.“ Nevydržel jsem už déle mlčet.

„Co... Vyna Zemi pěstujete protektory... Své protektory, své spojence o nichž my, lidé nic nevíme? Jsou to snad ti tvorové, kteří kolem nás zběsile poletují a jimž říkáme UFO? Proč si je tu pěstujete? Aby nás napadli...“ Byl jsem velmi vzrušen a své dotazy jsem ze sebe sypal jako salvy z kulometu.

Protektor byl mým projevem určitě znepokojen. Přidal také na tempu řeči a hlasitosti.

„Pálíš na špatnou stranu, Sochore. Nic takového se neděje. Projekt ZASIJ A PĚSTUJ má za úkol vypěstovat na Zemi život ve všech jeho možných formách a na jeho vrcholu bude stát člověk tak dokonalý, aby se mohl stát protektorem. Všechna živá příroda na Zemi je od začátku pod naší kontrolou.“

„Jsme tedy vaší mateřskou školou?“ vykřikl jsem rozzlobeně.

Usmál se jako neviňátko. „I tak se to dá říct.“

„To je ohromný,“ zařval jsem vztekle a rukama jsem pevně uchopil cípy jeho oděvu. Začal jsem jím cloumat, jako bych otrásal švestky ze stromu. Vůbec se nebránil a pokojně snášel můj hněv.

„Nechápu, proč se zlobíš. Každé malé dítě je rádo, když mu dospělí poskytují pomoc a ochranu.“

„Právě! Ty to sotva pochopíš. Nepotřebujeme žádné protektory! Kdo se tě prosí o ochranu? Jsme svobodní lidé a ne loutky...“ Mával jsem s ním ještě prudčeji a vůbec jsem si v tom návalu zlosti neuvědomoval, že sedíme na příkré skále. Osudné bylo, že snad ani on sám si toho nebyl plně vědom. Nepomysleli jsme na to, že stačí nevyvážený předklon a sletíme dolů.

A to se také stalo. Zatřásl jsem s ním tak prudce až ztratil rovnováhu a spadl na šikmou stěnu a řítil se dolů.

Snažil jsem se mu podat ruku k záchraně, ale bylo pozdě. Sunul se nezadržitelně k okraji, kde skála spadala kolmo dolů do hloubky jistě šesti metrů. Na převisu se na okamžik zastavil, ale nedokázal se udržet. Následoval pád, jehož důsledky jsem si v tomto okamžiku nedokázal představit. Zatmělo se mi před očima a nebyl jsem schopen se pohnout.

Za krátkou chvíli jsem se vzpamatoval a vyrazil za ním.

Černá skála, jak se tento skalní útvar místně nazýval, je buližníkovou vyvěřelinou, která sléty erodovala, pukala a její balvany se sesuly do širokého okolí. Střed útvaru si však dosud zachoval svou pevnost a vztyčoval k obloze několik ostrých vrcholů, které převyšovala jehla - ostrý skalní výčnělek. Při pohledu z údolí se proti světlé obloze jevila jako černý obelisk, okrašlující romantickou krajinu. Mnoho mladých z širokého okolí si dávalo za cíl slézání skal a skalek, jež se tu táhly v širokém pásu. Na Černou skálu lezli jen ti nejodvážnější.

Zadýchán, s odřenými prsty jsem dorazil na úpatí skály a vrhl se k místu předpokládaného dopadu protektora. Očekával jsem, že ho tu najdu nehybného a zkrvaveného. K mému překvapení tu nikde nebyl. Nezaslechl jsem ani jeho nárek nebo volání o pomoc.

Prohlédl jsem skalní bok, abych se přesvědčil, že se nezachytil o některý výčnělek. Nikde jsem ho neobjevil. Obešel jsem celou skálu kolem, volal, žádný výsledek. V zoufalství jsem znovu důkladně prohlédl každou

prohlubeň, podíval se za každý balvan. Tajemný, neznámý protektor jako by se vypařil.

Lidské vědomí a myšlení je složitá záležitost, tak složitá, že mnohdy ani ten, kdo je nositelem těchto procesů je nedokáže plně chápat, natož ovlivňovat. Od mého setkání s podivnou bytostí uplynul již celý týden a já nebyl schopen rozhodnout, co se vlastně přihodilo. Šlo opravdu o kontakt s mimozemskou civilizací, nebo jen o rafinovaný podvod... Mnohé úvahy ukazovaly na to prvé, některé poznatky zase naznačovaly nesmyslnost takových závěrů. Nejpodivnější na té věci bylo to, že jsem nemohl jednoznačně určit, zda kontakt již skončil, a nebo dál pokračuje, neboť má mysl, jakmile byla ponechána bez nutnosti řešit konkrétní úkoly se stávala téměř neovladatelnou.

Dříve byly mé zájmy zcela praktické a mé myšlení prosté a přímočaré. Nyní můj mozek pracoval zcela zvláště. V každé volné chvíli jako by přešel na zvláštní program, v němž byly řešeny neobvyklé problémy, o nichž jsem s nikým nemohl mluvit bez rizika veřejného výsměchu. V takových okamžicích se mé vědomí rozpoltilo a má osobnost se rozdělila na dvě ego. Jedno kladlo nebývale složité otázky a druhé na ně hledalo odpovědi. Byl to nepřetržitý a vyčerpávající dialog.

Musím přiznat, že to ve mně nevyvolávalo nějakou averzi, naopak, po takovém názorovém střetávání jsem toužil. Generování otázek a odpovědí bylo patrně mimo moji vůli, a z toho jsem usuzoval, že kontakt stále pokračuje.

Celý tento proces obohacoval mé životní postoje a umožňoval mi myšlenkově pronikat do nejniternějších zákoutí různých problémů. Přitom jsem neměl pocit, že bych se navenek choval nějak výstředně. Cítil jsem se být docela normální. Navštěvoval jsem školu, plnil její požadavky, sportoval a sem tam jsem vypomáhal i s pracemi v rodině.

Někdy mě napadlo, že snad ani o žádný kontakt nejde, že moje zvýšená duševní aktivita souvisí jen s tím, jak jsem se přiblížil dospělosti. Načerpal jsem již značné množství vědomostí a myslil jsem, že je tedy zcela přirozené porovnávat, nově utřídovat a zhodnocovat v nových souvislostech.

Ale, proč tak intenzivně... proč v oblastech, jimiž jsem se dříve nikdy nezabýval... Neměl jsem pro to žádné vysvětlení. Ať už to bylo jakkoli, zůstávala mi pouze jistota, že můj mozek je mimořádně produktivní, že dokáže pracovat na plné obrátky.

Snad by bylo na místě promluvit více konkrétně. Avšak řešených problémů bylo tak mnoho a z různých oblastí života, že mohu posloužit jen malým příkladem.

Často jsem se v myšlenkách vracel k problému vzniku života na Zemi, o němž protektor prohlásil, že bylo postupováno podle jakéhosi projektu ZASIJ A PĚSTUJ. S tím jsem od začátku silně nesouhlasil. Dobře znám vědou uznávanou teorií o vývoji života z neživé hmoty v mimořádných podmínkách dávných geologických obdobích. Oparin a další vědci dokázali možný vznik jednoduchých organických molekul – aminokyselin. Jejich postupným shlukováním s dalšími organickými sloučeninami je možno dosáhnout projevů, které jsou blízké projevům nejjednodušších forem života. I když se dosud v laboratořích nepodařilo živý organismus vytvořit, složité pokusy takový výsledek značně přiblížily.

Vůbec ne, oponovalo mé druhé ego. Ta teorie je zcela hypotetická a nemůže být nikdy prokázána. Život na Zemi byl opravdu plánovitě přesazen podle projektu. Nebudeme se přít, navrhl mé první ego. Byli život zasit, pak jeho další vývoj nebylo potřeba ovlivňovat žádnými protektory, ale vyvíjel se podle Darwina mutací výjimečných jedinců a jejich výběrem.

Ale, ale... zase špatně, nesouhlasilo druhé ego. Uplatnění projektů, které protektoři vypracovali je nejlépe vidět na vývoji člověka a lidské společnosti.

Co tím chceš říct, tázalo se první ego.

Chci ukázat, jakými prostředky působili protektoři na lidi.

A jakými tedy?

Druhé ego začalo vysvětlovat. Bylo působeno buď kontaktem protektora s člověkem, nebo zásahem do genomu, tedy do genového vybavení lidí. Kontaktem jim byly vnukávány myšlenky, rady, znalosti. Změnou genomu vybraných jedinců byli tvořeni geniové.

Druhé ego postřehlo, že svým úvodem vzbudilo zájem, a proto pokračovalo ve výkladu.

Sleduj lidské dějiny. Když protektoři ku příkladu zjistili, že americký kontinent civilizačně zaostává za ostatním světem, uskutečnili řadu kontaktů a při nich vnukli své plány vybraným lidem v Evropě. Důsledkem to bylo objevení Ameriky a její rychlá civilizace. Mohlo se něco takového stát bez zásahu protektorů?

První ego se nezmohlo na žádnou opozici.

Když později protektoři vyhodnotili situaci v Evropě, zjistili, že ani tady nejde vývoj společnosti dost rychle. Sestavili projekt sociálního neklidu. Podle něj byli nejprve vytvořeni geniové v nebývalém množství. Nikdy před tím a nikdy potom jich nebylo tolik. Tak nastal prudký rozvoj techniky, ale i kultury a snahy o sociální vyrovnání mezi lidmi. Padla Bastila a lidé volali VOLNOST, ROVNOST, BRATRSTVÍ. Po čase se však polévka přestala vařit. Protektoři byli nuceni iniciovat první a následně i druhou světovou válku. Tak se kotel pořádně zahřál.

To je absurdní, rozhořčeně se ozvalo první ego. Války vznikají zpravidla z touhy po moci, když dozrály politické, ekonomické a sociální podmínky. Touha po nadvládě, po prosazení vlastních zájmů... to jsou hlavní motivy bojů a válek odedávna. Výmysl o jakémsi plánovaném našeptávání je hloupost. Máš to pěkně popletené.

Druhé ego využilo řečnické přestávky soupeře a vtíravě pokračovalo ve svém monologu.

Nově připravované projekty řeší již přípravu vybraných lidí na úlohu protektorů. V prvé řadě je nutné zdokonalit jeho duševní schopnosti a učinit ho dlouhověkým. Dlouhověkost jegenová záležitost řešením nové konstrukce živé buňky. Aby však z lidí mohli být rozsévači a pěstitelé života na jiných planetách a světech, musí se sami naučit nekonvenčně konstruovat živou hmotu. Pro stimulaci této činnosti byly již zahájeny dva cvičné projekty - RAKOVINA a AIDS. Až je lidé vyřeší, bude to významný signál o jejich schopnostech...

Tady můj mozek zakončil své filozofování a přešel na program běžného uvažování, neboť jsem byl vyrušen příchodem přítele. Chci však dopovědět, že takto zpravidla končila většina mých zvláštních myšlenkových relací. Jen málokterý problém byl vyřešen do konce. Avšak vůbec neřešeným problémem zůstávala otázka, zda vír mých myšlenek je důsledkem trvajících kontaktu, nebo zda můj mozek problémy generuje z vlastní vůle.

Odpověď měly dát příští dny.

Po delší době jsem se vypravil opět na Černou skálu. Jakmile jsem se přiblížil k úpatí jehly, zpozoroval jsem nahoře postavu. Kdosi byl na mém posedu. Dosud nikdy se mi nestalo, aby mě někdo předešel. Pojal jsem podezření, že tím někdo může být ten, s nímž jsem se tu již setkal.

Neslyšně jsem vystoupil úzkou rozsedlinou za záda nezvaného návštěvníka. Uviděl jsem dlouhou hubenou postavu s rusými vlasy, spadajícími volně na ramena. Snad zaslechl můj dech a otočil se. Chvíli jsme po sobě pokukovali. Nemohl jsem rozpoznat, je-li to žena nebo muž. Obličej byl vyzáblý s vystouplými lícními kostmi, poset četnými pihami. Nesympatický špičatý nos připomínal ptačí zobák.

„Valerie.“ Napřáhla ke mně kostnatou ruku, takže jsem měl poznat, že je to ženská, i když na ní kromě jména nic ženského nebylo.

„Ty se mi nepředstavíš?“ Mluvila hlubokým hrdelním hlasem a vtíravě se usmívala.

„Venca,“ řekl jsem nevšimavě, aby poznala, že o její přítomnost nestojím. Pak jsem ale usoudil, že bez diskuse nemohu poznat, kdo vlastně je. „Co tu děláš?“

Brala to asi, žeji chce vyhánět. Rozpačitě si vyhrnula pramen zrzavé kštice z obličeje a vzpurně řekla: „Hádej. Můžeš dvakrát.“ Otočila se a hleděla na opačnou stranu. Klátila nohama spuštěnými dolů se skály.

Bylo mi vše jasné. Je tozměněný protektor. V duchu jsem se usnesl, že své podezření zatím neprozradím. „To není tak těžké,“ odpověděl jsem na její výzvu. „Osamělých turistů i turistek se tu potlouká dost, tak proč ne ty...“

Hned neodpověděla. Čekala, že opravdu budu hádat dvakrát.

„jinou variantu nemáš?“ Teprve teď se ke mně otočila. „A co ty tu děláš?“

„Já jsem tu doma a tam co sedíš je moje místo.“

„Ó pardon,“ vyskočila, „raďte se posadit Vaše Veličenstvo. Nevěděla jsem, že se tak prohřešuji.“ Řekla to výsměšně, nikoliv omluvně. Když si po chvíli uvědomila, že to přepískla, dodala smířlivěji: „Snad se tu srovnáme, ne?“

Teď vstoje jsem měl možnost si ji prohlédnout úplněji. Měla skutečně chlapeckou postavu a nevkusné šaty, které na ní visely jako na bidle. Ve své domněnce o jejím původu jsem se nemohl mýlit. Dostal jsem nápad, jak ji dokázat, že je protektorka-protektor.

Nervovala ji dlouhá odmlka. Žádná ženská nevydrží dlouho mlčet.

„Opravdu jsem tu jako náhodná turistka. Nikdy jsem v tomto kraji nebyla a tak mi dovoľ, abych se mohla porozhlédnout.“ Ještě chvíli povídala, ale já ji poslouchal jen tak jedním uchem. Uvědomil jsem si, že

odhalit ji mohu jen debatou na téma o němž normální lidé ani nemluví. Ale jaké zvolit. Zatím jsem se chopil nadhozeného téma.

„Turistka, jo to je prima věc. Hodně se toho vidí a zažije.“

Zjevně ožila, když zaregistrovala mou chuť se bavit.

„No, mě turistika jako chození po zemi zrovna nebaví, ale ráda si prohlížím krajinu. Proto jsem vylezla až sem. Ale jindy se na ni dívám z mnohem větší výšky.“

Teď se podřekla, napadlo mě. Nahlas jsem projevil údiv: „Jak to?“

„Tak.“ Napíjala mě. „Lítám. Bezmotorově.“

Trochu mi to vyrazilo dech, jak se efektně vykroutila, aby nemusela přiznat, že se na Zemi dívá ze své pozorovatelný ve Vesmíru.

„To je skutečně něco mimořádného. Pověz mi o tom něco.“

Dala se zlákat k vyprávění o létání, nádherných výhledech a zážitcích. Určitě tomu sportu rozuměla a uměla o něm nadšeně mluvit. Vykládala o aviatice jako jiné ženy o vaření a znala každý kout této země. Úmyslně jsem ji do vyprávění nevstupoval a poslouchal ji se zaujetím pro hru, kterou jsme spolu hráli. To ji povzbuzovalo. Konečně jsem se zeptal:

„A co noční navigace?“

Rozhovořila se o noční obloze, o hvězdách a romanticky zatoužila pohybovat se v těch nezměrných prostorách. Cítil jsem, že už ji mám tam, kde jsem potřeboval.

„Pozoruji, že se zajímáš o vše možné i o astronomii. Té já moc nerozumím a neuměl bych se podle hvězd orientovat. Ale v souvislosti s Vesmírem mě vzrušují teorie o jeho vzniku a podobě. Je to i tvůj zájem?“

Chvíli se patrně v duchu bránila odpovědět na mou otázku kladně. Avšak povzbuzena svým dřívějším vypravěčským úspěchem a svým obdivem, neodolala.

„Vesmír... Jaký je Vesmír? Lidé mají několik teorií. Já ti řeknu jednu, kterou jsi ještě neslyšel.“

V duchu jsem jásal. Teď už se konečně prozradí. Začala jako u zkoušky na universitě.

„Vesmír je celistvý neohraničený časoprostor, který se skládá z jednotlivých částí, jako se včelí plástev skládá z jednotlivých buněk. Ty ale nemají šestiúhelníkový tvar, ale každá z nich je modelem celku. Je jich nekonečně mnoho a všechny spolu těsně sousedí, každá s každou. Není souzeno člověku, aby si Vesmír dokázal představit.“

Souhlasil jsem v duchu s tím, že její představu si opravdu nedokážu představit a nebyl jsem si jist, zda to dokáže ona. Slova jsou slova a dají se různě poskládat.

„Hranice jednotlivých buněk nejsou patrné a energie záření i hmota jimi mohou procházet.“

„To se mi nezdá logické. Hranice jsou k tomu, aby něco ohraničovaly, něčemu zahražovaly cestu. Je-li pohyb hmoty volný, pak o jaké hranici je řeč?“

„Zdá se ti to nelogické, ale musím říci, že hmota ani záření přes hranice neprocházejí libovolně. Pohybuje-li se hmota z jedné buňky Vesmíru do jiné, je trajektorie buď nekonečně dlouhá, nebo nekonečně krátká.“

„To je mi jasné,“ zajásal jsem na oko, neboť jsem dostal vnuknutí, jak její teorii zesměšním. „Vidím to tak, jako že stojíme na břehu dravé řeky a chceme se dostat na druhý břeh. Je možno jít proti toku vody až k prameni, tam přejít na druhou stranu a vrátit se k místu, kam jsme se chtěli dostat. Máme však i druhou možnost - přeplavat onu dravou řeku, pokud to dokážu a to je ta krátká trajektorie.“

Byl jsem překvapen, že má společnice zůstala klidná a bez námitek.

„To cos tu řekl se dá snad připustit, jenom nesmíš zapomenout, že ve Vesmíru musíš mít prostředky k překonání bariery. A takové prostředky mají jen vysoce vyspělé civilizace.“

„A jak je to se vznikem a zánikem Vesmíru?“ Byl jsem zvědav, jak bude pokračovat.

„Energie a hmota celého Vesmíru jsou společné, avšak nejsou rovnoměrně rozděleny. Části Vesmíru stárnou tak, že svoji hmotu akumulují. Velké množství hmoty znamená velkou gravitaci, čímž se tělesa hroutí a vznikají černé díry. Pokračujícím hromaděním hmoty se nakonec všechny černé díry zborší do nepatrného rozměru...“

„A nastane Velký třesk a zrodí se nový Vesmír,“ nevydržel jsem už mlčet.

„Vesmír žije přibližně 150 až 300 miliard let než se děj opakuje. S výhodou se dá právě třesku využít k cestování, neboť při něm dochází k výměně energie mezi buňkami dílčích vesmírů.“

Mě už ten výklad začal nudit. Svého jsem dosáhl. Nebylo pochyb, že moje společnice je z rodu protektorů. Mohl jsem tedy přistoupit k závěrečnému aktu, jímž se prokáže, kdo skutečně je.

Valerie stála právě na samém okraji skály. Přistoupil jsem k ní co nejbližší a mohutným nárazem do jejího boku jsem ji srazil dolů. Zoufale vykřikla, když padala po šikmé skalní stěně k převisu, kde se zřítila.

Nesmrtelní neumírají! A já měl jistotu, že Valerie je protektor. Leč, co je to jistota... Něčím jsme si jisti tehdy, jsme-li přesvědčeni, že naše poznatky o daném problému logicky zapadají do dříve poznaných a ověřených zákonitostí. Jednoduše, to, co víme teď nově je logicky shodné s tím, co jsme si ověřili dříve.

Domníval jsem se, že o Valerii toho vím tolik, že je vyloučeno, aby byla někým jiným, než jsem předpokládal. Svůj omyl jsem poznal záhy, když jsem se loudavě a s veselou myslí spustil k úpatí skály. To, co jsem uviděl, bylo pro mne šokující.

Nevím, zda se mi podaří najít dostatek výstižných slov, abych popsal onu situaci i svůj duševní stav, který ve zlomku vteřiny byl tak zoufalý, že jsem zavrával a padl na jeden z velkých balvanů. Když jsem se jakž takž vzchopil, učinil jsem několik kroků k místu, kde na zemi ležela ubohá Valerie. Ležela na zádech, oči měla zavřené a sténala. Báł jsem se s ní pohnouta neodvažoval jsem se ani promluvit. Sama otevřela oči, dlouze se na mne zadívala.

„Proč jsi... to... udělal?“ Mluvila přerývaně s velkou námahou.

„Promiň, myslel jsem... nevěděl jsem... byl jsem si jist...“ koktal jsem nesouvisle. Nesnesitelné výčitky mne mučily tak nesnesitelně, že jsem svůj čin nemohl unést. Byl jsem psychicky na dně.

Po chvíli jsem se poněkud vzpamatoval a uvědomil si, že musím jednat. Svlékl jsem svou bílou košili, roztrhal ji na pruhy a těmi jsem obvázal nejvíce krvácející místa. Při každém mém dotyku sténala Valerie stále hlasitěji, což bylo známkou, že ještě stále žije. Nedokázal jsem posoudit, jaká jsou její vnitřní zranění. Bylo jisté, že páteř není v pořádku, takže jsem upustil od úmyslu zanést ji k nejbližšímu obydlí. Rozhodl jsem se, že nejlepší bude, když se ihned vydám pro pomoc.

„Valerie,“ pohládl jsem ji po tváři, „odpusť mi to. Promiň...“ Prosil jsem ji pln smutku a zjizveného svědomí.

Široce otevřela oči, až se jí rozsvítily zornice. Dívala se na mne divoce, jako by se mi chtěla pomstít. Byl to tak hypnotizující pohled a já poznal, zemře-li ona, zemřu s ní...

Zmalátněl jsem do nevědomí, jenom tiché šumění mne provázelo do neznámých dálek. Pak se ozvaly drnčivé zvuky malých bubnů a silná rána. Můj mozek jasně vnímal hrdelním hlasem pronášená slova:

„TEST PSYCHICKÉ A INTELIGENČNÍ VYZRÁLOSTI
POZEMŠŤANA VÁCLAVA SOCHORA JE UKONČEN.“

Otevřel jsem oči a uviděl před sebou jehlu Černé skály. Byl jsem tu sám. Co se to se mnou dělo... Vykřikl jsem ze všech sil: „Poví mi někdo pravdu?“

Rok 1995

2. Já Chumrachtitpan

*Byla to víra této civilizace: **Vesmír a Bůh jsou věční.***

*Chumrachtitpan, nejlepší Filozof a Mág učil, že rozpínání Vesmíru ustane a změní se ve smršťování. Kosmos vznikl **Velkým třeskem** a také jím skončí. **Stál proti všem.***

Soudce Kopokarama řekl: „Tvrdí-li Chumrachtitpan, že Kosmos vznikl a zanikne, bere nám víru a Boha. Věří-li v popel, sám se jím stane.“

Při popravě čarovala Magie:

*Dřív, než kat mu hlavu sťal
a tělo mečem rozdrásal,
on duši svou, své vědomí
z těla vyrval, světlu dal
a pak katem sám se stal.*

Ještě než-li Ró vstoupil do pozorovací stanice, věděl s určitostí, že něco není v pořádku. Tušil to již v okamžiku, když se přibližoval k planetě Sirtus. Stanice nebyla skryta v některém z libračních bodů, ale stála volně na geostacionární dráze planety.

To bylo hrubé porušení směrnic, vydaných Organizací Spojených Planet.

Ve vstupní hale, ani v dalších místnostech, Ró nikoho nenašel i když si počínal velice hlučně. Prošel tedy prostorem technických služeb a zabočil do jedné z ložnic. Tady s úlekem spatřil podivnou bytost, o níž se musel domnívat, že je to starý správce stanice, jehož přišel vystřídat.

Ró, jako každý mladík - bylo mu teprve šedesát let - se na svou první samostatnou práci velice těšil. Život na Sirtu byl vysazen teprve před třemi miliardami let a podle harmonogramu v této době měl začínat rozvoj velkých savců. Na funkci protektora se Ró pečlivě připravoval, ale nyní tu stál bezradně a tupě hleděl před sebe.

Konečně přikročil k sedícímu starci, aby zjistil, je-li dosud na živu. Ten se nečekaně prudce vztyčil, zavrčel jak zlý pes, odstrčil ho stranou a zmizel za stěnou. Bylo to podivné uvítání...

Úkolem astronomů, který jim uložili Vládci, bylo vyhledávat v Kosmu nově se tvořící planety a určovat ty, jež svou velikostí a vzdáleností od mateřské hvězdy měly vhodné podmínky pro rozvoj života a které již geologicky dozrály pro možnost vnesení zárodků živé hmoty.

Rozséváči, zvaní sketeři, rozmísťovali zárodečné částice pravirů a prabakterií do živného roztoku planet podobně, jako se přidávají kvasnice do chlebového těsta. Nejvhodnějšími místy byly mořské hladiny nad podmořskými sopkami a puklinami v zemské kůře. Tam byly nejlepší teplotní a chemické podmínky.

Na konec přicházeli protektoři. Jejich úkolem bylo dozírat a ovlivňovat vyvíjející se život, aby co nejrychleji spěl ke vzniku myslících bytostí, schopných vyvinout se v nové rozsevače, protektory, astronomy a Vládce s nadpřiroznými schopnostmi.

Ró nemínil pronásledovat nevrlého starce. Potřeboval si trochu rozmyslet, co podnikne dál. Ubytoval se v jedné z ložnic, když si před tím ověřil, že dveře jsou dostatečně pevné se silnou závorou. Pak se vydal na obhlídku stanice.

V dobře zařízené pozorovatelně si prohlédl všechny přístroje a vyzkoušel si jejich funkce. Přesto, že bylypradávné, fungovaly znamenitě. Pak ho napadlo, že by si mohl prohlédnout záznamy deníku, uloženého v paměti počítače. Byly tu zaznamenány události od vzniku stanice. První záznam byl starý více než dva a půl miliardy let a v zapisování se tu již vystřídala pěkná řádka protektorů. Nejvíce ho zaujaly zprávy z posledního tisíciletí. Nikde tu však nenašel zápis o ukončení éry velkých ještěřů a zahájení programu pěstování savců. V zápisech z posledních sto padesáti tisíc let ho zarazilastylistika, jako by zápis pořizovala stále stejná bytost, ačkoli se tu za tu dobu vystřídalo několik protektorů. To bylo velice podivné.

Podivné byly i zvuky, které zachytil jeho cvičený sluch. Nejprve to bylo jen jakési škrábání a pleskání, chvílemi málo slyšitelné harašení. Později byl Ró přesvědčen, že za stěnou kdosi vzlyká. Přiložil ke stěně ucho, zvuky se už neozvaly. Prohledal podezřelé místo z vnějšku a pak kolem dokola, ale vstup, jímž by mohl nahlédnout do prostoru mezi soustavu kovových příček, nenašel.

Vládcové rozhodli, že služba na pozorovacích stanicích bude trvat padesát tisíc pozemských let pro každého protektora. Takový časový interval představoval pro většinu kosmických bytostí asi jednu třetinu jejich života. Cestování vesmírem nečinilo rozsévačům a protektorům žádné problémy. Technicky dokonalé lodě překonávaly obrovské vesmírné vzdálenosti nadsvětelnou rychlostí a byly schopné v reálném čase dosáhnout míst i mimo soustavu Mléčné dráhy. Avšak v době, kdy se již Vesmír smršťoval bylo všude mnoho shluků nebezpečných černých děr, jimž se kosmičtí cestovatelé museli zdaleka vyhybat.

Ró pocházel z oblasti Sun. O planetě Sirtus dávno věděl, že se nachází v souhvězdí Velryby a je pátou oběžnicí hvězdy Tau. Věděl, že má tři měsíce, kyslíkovou atmosféru, rostlinstvo a živočichy.

Před odletem si Ró vyhledal seznam všech protektorů, pobývajících na Sirtu. Byla jich pěkná řádka, takže si je nemohl všechny zapamatovat. Avšak poslední tři své předchůdce si pamatoval bezpečně, včetně jejich podoby.

Faruk byl dlouhonohý a dlouhoruký muž, pocházející z planety Fé z centrální oblasti Mléčné dráhy.

Snědý vousatý Korečan se jmenoval Q. Jeho rodná planeta se nacházela na protilehlé straně disku Mléčné dráhy. A přece Q byl svým tělem i obličejem blízce podobný lidem.

Súů byl plně vyzrálý muž z centrální oblasti, stejně jako Faruk. Jeho tvář i postava připomínaly medvěda koalu.

Po krátkém nepříjemném setkání se starým správcem nemohl Ró s jistotou říci, kterému z nich se nejvíce podobá. Nakonec usoudil, že vyzáblým tělem by to mohl být nejspíše Faruk. Ten však sloužil na Sirtu ze všech tří nejdříve. Bylo tedy záhadou, jak by tu mohl být ještě nyní. Ró našel jediné vysvětlení: Faruk z neznámých důvodů své dva nástupce z pozorovací stanice na Sirtu vyštval a sám sloužil dál. Nebo také... Ró raději ani nedomýšlel, co se mohlo stát horšího.

Ráno si Ró přivstal a obezřetně zašel znovu do pozorovací místnosti. Sotvaže přiložil okulár k oku, uviděl něco neočekávaného. Na bažinatém soutoku dvou řek porostlém na okrajích vysokými plavuněmi a rozložitými kapradinami se v mělké vodě převalovalo několik obrovských krokodýlů, z nichž větší část se právě rvala o sousto polapeného zvířete.

Trochu stranou, kde mělčina stoupala do mírného svahu, se páslo stádo obrovských brontosaurů, kteří svými dlouhými krky sahali vysoko do korun stromů, strhávali větve a s chutí je požírali.

„Tady je doba ještěřů!“ s hrůzou vykřikl Ró. Podle harmonogramu se po stráních Sirtu měli dávno prohánět velcí savci. Bylo to zdrcující zjištění.

Ró přetočil dalekohled na opačnou stranu, kde spatřil skupinu menších dinosaurů. A pak něco, co mu vyrazilo dech. Starý protektor se tu mazlil s jedním s těch zvířat. Ró zesílil naplno příjem směrových mikrofonů a uslyšel laskavé a mazlivé hlasy, jak spolu ti dva komunikovali. Bylo to dojemné, ale snad za jiných okolností.

Po krátkém přemýšlení připojil Ró k tubusu dalekohledu speciální přístroj. S jeho pomocí udělal Lummier – Ezop test na savce v ploše deseti tisíců čtverečních kilometrů. Test nevykázal ani jediného žijícího savce. Nyní bylo jasné, že na planetě se děje něco podivného, co Ró v této chvíli nedokázal rozluštit.

Vypnul elektroniku a tubus dalekohledu uložil zpět do stojanu. V nastalém tichu zaslechl znovu včerejší sténavé zvuky. Byly tak naléhavé, že neodolal a začal znovu pátrat po vstupu za stěnu. Když objevil nepatrnou škvíru mezi panely, věděl, že tudy se vstupuje. Bylo pak jen věcí vytrvalosti a štěstí, aby objevil otevírací mechanismus. Dveře odskočily a on vešel.

Místnost kam Ró vstoupil byla jen skromně osvětlena. Chvíli mu trvalo, než se rozhlédl kolem sebe. Stál tiše a soustředěně naslouchal, zda zachytí nějaký zvuk. Nic. U jedné stěny upoutala jeho pozornost dřevěná bedna velikosti koupací vany. Pokusil se ji otevřít, ale bez páčidla to zřejmě nešlo. Pokrčil jen rameny a postoupil dál do místnosti až vstoupil na schody, spouštějící se kamsi dolů. Opatrně sešel do nižšího patra. Ovanul ho vlhký chlad. Lehké šumění prozrazovalo, že tu pracuje klimatizace. Namodralé světlo mu zjevilo tunelovou chodbu z níž pravoúhle vlevo – vpravo vedlo několik užších chodeb. V nich byly vedle sebe naskládány kovové bedny, podobné oné dřevěné. Při bližší prohlídce zjistil, že do čela každé z nich ústí několik kabelů a dvoje potrubí, napojených na centrální rozvod.

Ró prošel podél řady a napočítal osm beden v jedné chodbě. Sčítal tedy ve všech příčných chodbách avyšlo mu číslo padesát. Poslední dvě bedny nebyly napojeny a jejich víka se dala odsunout. Viděl, že uvnitř je měkká vystýlka, vytvarovaná pro lidské tělo. Přisunul víka zpět na své místo

a soustředil se na prohlídku beden, jež byly připojeny a pevně uzavřeny. Shledal, že tyto jsou na čelech osazeny štítky se jmény. Posvítil si na ně ruční svítilnou a četl jména posledních protektorů. Štítek se jménem Faruk hledal marně. Objala ho hrůza, neboť si uvědomil, že bedny jsou vlastně sarkofágy, s hibernovanými živými bytostmi. Došlo mu, že prázdný sarkofág čeká možná na něho, neboť podivnosti v chování starého správce a události na planetě takovou myšlenku vyvolávaly. Zachvěl se obavou o vlastní život. Tak velké množství položivých bytostí nacpaných do rakví bylo zřejmým důkazem, že Netvor, který to dokázal, je nepřemožitelný.

Ró jen chvíli váhal než našel řešení. Rychle pryč z této stanice! Rychle pryč z této planety! Rozběhl se ke své lodi ale... ta tu nebyla. Netvor ho měl plně ve své moci.

Nikdo na univerzitě neuměl tak věcně a peprně vykládat genetiku jako profesor Nu, přezdívaný Spice up – Opepřený.

Profesor Nu si potrpěl, aby nezáživné partie svého oboru konkretizoval na obecných příkladech, avšak vybraných tak, že vyvolávaly na rtech studentů úsměv. Pro výklad o rozmnožování měl mimo jiné připraveno:

„Když kopírujete z kopie a pak z její kopie a tak pořád dokola, tak potom ta stá kopie je už docela něco jiného než originál. Ty poslední můžete zmačkat a zahodit. Když se takto kopírují živé buňky, tak nakonec vznikne genius nebo debil. Zmačkat a vyhodit!“

Pak říkával: „Živý tvor, to je garderoba plus hard disk s vloženým softwarem. Myslící bytost je totéž, ale má dokonalejší vědomí. Že jo?“

„Pane profesore,“ zeptal se student, „je možné také kopírovat vědomí?“

„Proč ne... Když ho ale kopírujete do mozku jiné bytosti, pak ta bytost už neví, že dřív byla někým jiným a myslí si, že vždy byla tím, kým byla bytost s přeneseným vědomím.“

„Pane profesore, plyne z toho, že kdyby se vědomí staré bytosti před smrtí okopírovalo do mozku mladé bytosti a po jejím zestárnutí se tento proces znovu a znovu opakoval, stalo by se původní vědomí nesmrtelné?“

Profesor Spice up se krátce zamyslel a podle své nátury odpověděl:

„Človče, vy jste buď genius nebo debil.“

Studenti se pobaveně zasmáli.

Co dělat? Ró v obavách spěchal do pozorovací místnosti, jako by se bál, aby ho někdo nepředešel. Zaběhl až za kovovou stěnu a přemýšlel, co musí v zájmu své bezpečnosti udělat nejdříve. Napadlo ho, že by se měl pokusit podat rychle zprávu domů. Ale nebylo čím a jak. Také uvažoval, že nejlepší obranou je útok. Zabije toho Netvora dřív než on sám zaútočí. Vymýšlel různé léčky, ale na konec došel k názoru, že ještě vyčká. Ze všeho nejdříve by se měl postarat, aby nemohl být zaskočen nenadálým útokem.

Dal se do zpevnování dveří, aby se nedaly lehce otevřít. Přitáhl k nim dřevěnou bednu, jíž chtěl na dveře opřít. Jak ji převracel, ejhle! Otevřela se jedna bočnice a vypadlo z ní klubko zamotaného drátu a s ním...

„To je přece robot!“ vyhrkl nahlas překvapený Ró.

Robot velikosti desetiletého dítěte slabě zavzlykal, ale nehýbal se. Byl sem zřejmě odložen před delším časem a měl vybitou baterii. Ró ten nález potěšil a chtěl ho postavit na nohy. Robot byl slabý a opět upadl, jen slabě sípal. Ró poznal, že robot je starodávného typu a že mu nejvíce prospěje, když ho napojí na elektrickou síť. Na štěstí brzy našel přípojku a mohlo začít ožívování.

Během půl hodiny bylo znát, že se jeho stav značně zlepšil a začal se sám trochu pohybovat. Když byl energií dostatečně nasycen, zeptal se ho zachránce na jméno.

„Menuju se Robot, říkájí mi Rob,“ odříkával dětským hláskem a s naivitou nedospělce.

„Dobře, Robe,“ usmíval se spokojeně Ró. „Udělals mi radost, že jsi se tak rychle sebral.“

„Sebral? Co je sebral, pane?“

„No, že jsi zase zdrav.“

„To je dobře, že jsem zdrav, pane. Dělán ti radost?“ hrkal Rob.

Ró napadlo, že nyní musí zjistit, čím mu může být robot prospěšný. Proto se ho rovnou zeptal: „Robe, jaké byly dřívě tvé povinnosti?“

„Ó, pane! Já dělat všechno, já všechno umět. Já uklízet, vařit, vyřizovat vzkazy, někam dojít, všechno, pane.“

„Kdo ti dával pokyny?“

„Můj pán, pane,“ odpověděl lapidárně.

„Dobře. Dávej pozor! kdo je tvůj pán?“ diplomaticky vyzvídal Ró.

„Můj pán, pane, jste vy.“

„Omn,“ zavrčel Ró rozmrzele, když poznal, že debata nikam nevede. Začal tedy odjinud.

„Robe, říkals, že se umíš postarat o jídlo. Mohl bys mi sem něco přinést?“

„Jistě, pane. Mám jít hned?“

„Ano, Robe, jídlo a pití.“

Rob zmizel někam mezi dvě stěny aniž Ró stačil zjistit, kudy se protáhl. Příhoda s robotem přivedla Ró do lepší nálady. Řekl si, že je dobré, že má přítele, i když je trochu..., ale lepší něco než nic. Bude mi nosit jídlo a zprávy a až půjdu spát, nařídím mu, aby mě hlídal.

Ró přemýšlel, co dál. Není přece možné, aby tu takhle trávil život. Musí se pokusit vyjednávat. Nebo... napadla ho nová myšlenka. Zdála se mu velice originální a doufal, že je to spásný nápad. Nemusí se Netvora bát. Vždyť není sám. Může proti němu postavit celou armádu. Stačí, aby probudil všechny ty zmražené mrtvoly. Byl přesvědčen, že všichni mají Netvorovi co splácet. Určitou překážku viděl v technickém vyřešení budícího procesu, ale sám sebe ubezpečoval, že to zvládne. Uvažoval, že nejprve probudí jednoho nebo dva a poradí se jak budou společně postupovat.

Z myšlenek ho vytrhl Rob, přinášející skutečně jídlo a pití. Ró napadlo, zda potraviny nepocházejí od Netvora a zda jimi nemůže být otráven. Zeptal se robota oklikou.

„Neviděl jsi tvého bývalého pána?“

Rob zakroutil dětskou hlavou. „Ne, pane. Já v kuchyni vařit a mazat a tak... Já všechno sám umět.“

Ró si řekl, že robot je buď tak mazaný a nebo tak naivní. Nic podstatného se od něho nedozví. Jídlo jedl po malých dávkách, vždy s přestávkami a zkoumal jeho účinek ve vlastním těle. Nabyl dojmu, že vše je v pořádku. Rob na něho čučel jako hladový pes, až mu to začalo být protivné.

„Proč na mě tak koukáš?“

„Pane, koukám, protože mě těší, že vám chutná.“

Kruci, přestal polykat, snad nemá za úkol pozorovat, co to jídlo se mnou udělá... Odložil misku stranou a znovu vyčkával. Asi po čtvrthodince se pustil znovu do jídla, protože už měl žaludek hodně vyprázdněný. Při posledním soustu zaslechl za stěnou zvuky. Nejprve šouravé kroky,

oddychování a hekání, pak jasné pobrukování měnící se chvílemi v divné skřeky. Ró úpěnlivě naslouchal, ale neodvažoval se promluvit. Byl přesvědčen, že kolem obchází Netvor. To potvrdilo brzké zabušení.

„Jsem protektor Faruk. Chci s tebou mluvit.“ Hlas zněl chraplavě, ale dostatečně důrazně, aby se dalo pochopit, že ten za stěnou nepřišel prosit, spíše nařizovat.

Ró neodpovídal.

„Pusť mě dovnitř. Promluvíme si.“

Ró věděl, že na takovou podmínku nesmí přistoupit.

„Nevěřím ti! A chci tě upozornit, že kdybys se pokusil dostat se sem násilím, odpojím dole všechny ty sarkofágy.“

„Nevyhrožuj! Zatím jsem tu pánem já.“

„Kde je Q a Súů, kteří přišli na stanici po tobě?“ zaútočil znovu Ró.

„Nebudu se s tebou bavit přes zeď. Otevři a vše se dozvíš!“

Ró se tentokrát neozval.

„Dávám ti lhůtu do zítřejšího večera!“

Bylo patrné, že Netvor jde jasně za svým cílem. Jaký je to cíl si Ró netroufal ani odhadnout. Aby ho zbytečně nedráždil, odpověděl: „Rozmyslím si to,“ i když s určitostí věděl, že za stěnou již nikdo není.“

Nesmím mu uvěřit, umí se přetvařovat a je velice nebezpečný, přesvědčoval Ró sám sebe. Přesto ale myslel na to, jak by mohl dále pokračovat v dialogu. Plně si uvědomoval, že chce-li poznat pravdu o tom, co se událo na této stanici, nemůže se vyhnout dalším rozhovorům. Jak to ale zařídit, aby mu Netvor nemohl ublížit? Neznal jakými prostředky a schopnostmi on vládne, a tím méně jak mu čelit. Když vyzvídal na Robovi, byly jeho odpovědi tak klikaté, že se z nich nedalo nic usoudit. Bylo mu divné, že jeho protivník se dožadoval vstupu. Ani jednou ho nevyzval, aby on sám vyšel a vyjednával venku. Možná s ním chtěl jednat právě zde, neboť tu je něco, co ke svému útoku potřebuje. Ró prohledal podrobně strop i stěny místnosti, ale nic podezřelého nenašel. Také přezkoumal, jak by prováděl oživovací proces bytostí v sarkofázích. Ke své lítosti zjistil, že napájecí kabely jsou vyvedeny do řídicí ústředny mimo tuto místnost.

Cítil se unavený a ospalý. Požádal robota, aby hlídal a kdyby se dělo něco podezřelého, aby ho vzbudil.

„Ano, pane,“ řekl měkce Rob. „Budu vás střežit jako oko.“

Arkádie – země blaženosti. Dlouhým špalírem vojáků a atletů přináší vybraní otroci faraóna na pozlacených nosítkách pod aksamitovým baldachýnem. Jásající dav utichá, když soudce Kopokarama vynáší rozsudek. Kat tne a jeviště zahálí mlha nevidění. Kdo je kat a kdo odsouzenec? Obraz se chvěje, bliká až se promění v bolestivě bílé světlo z něhož vystupuje nový rozostřený obraz.

Průvod odsouzenců s dřevěnými kříži vystupuje na kopec. První z nich má na hlavě trnovou korunu a lidé po něm plivají a spílají mu. „Chtěl“s být naším spasitelem, spas se sám! Vydával ses' za syna božího, pros Boha, aby tě ochránil...“ Odsouzenec cítí bolest, kterou mu působí železné hřeby, když ho přibíjejí ke kříži.

Bílé světlo přeruší jeho utrpení. Obraz se trhá jako vyhasínající vzpomínky, jen mozkem letí nové vzruchy a rozmazané nejasné představy událostí bez souvislostí a logiky. A krutá, vtíravá bolest v hlavě je k nevydržení. Osvobozující světlo se střídá s tmou jako den a noc. Vědomí odchází a přichází s pocitem úzkosti, že je někdo chce uchvátit, vyrvat z mozku. Agónie se střídá s genezí - bolestivý zrod - tišivý zánik - světlo a tma.

Ró se probouzí ze smrtelného spánku. Je spoután magickou mocí, jejíž sevření poznenáhlu ustupuje a vůle jeho mozku začíná řídit ochrnuté smysly. Podle polohy těla si uvědomuje, že leží na zádech v měkkém polstrování. Pootevřel oči a malou škvírou spatřil nad sebou dvě žlutá světla. Ne... Nebyla to světla... Byly to dvě žlutě fosforeskující oči, které ho bedlivě pozorovaly. A tvář, ta patřila nepochybně jeho trýzniteli. Úlekem se zimničně rozechvěl. V pološeru místnosti si uvědomil, že leží v sarkofágu, v tom, který byl pro něho předem připraven.

Unaveně znovu zavřel oči. Hlavou mu letěly myšlenky. Jsem živ či mrtev... Sním či jsem se právě probudil do reálného světa... Konečně si začal uvědomovat souvislosti. Jeho hrdlo se stáhlo k výkřiku a ruce prudce vyrazily proti pevnému víku. Když znovu otevřel oči, žlutě fosforeskující světla zmizela a sšeřelá místnost prozrazovala, že se nachází v kryptě.

Ró byl zmatený. Nevěděl, co se s ním dělo. V hlavě mu hučelo jako by stál pod mohutným vodopádem. Znovu a silněji se opřel do víka. Kopal nohama a zběsile tloukl pěstmi do stěn sarkofágu. Bez úspěchu. Ke své hrůze si začal uvědomovat chlad, deroucí se do jeho těla. Věděl, co to znamená. Nevěděl, jak z toho a podléhal panice. Měl svíravý pocit na

prsou, jako by se dusil nedostatkem vzduchu. Čekal, že každou chvíli ztratí vědomí.

Neztratil. Víko sarkofágu se počalo odsouvat. Ró vyskočil z tísnivé rakve a zmateně vyběhl z krypty. Byl si jist, že nikde na stanici není v bezpečí.

Na pevné zemi Sirtu, v otevřené krajině, se Ró cítil volněji, než v uzavřeném prostoru nehostinné stanice. Tady si dával pozor, aby se vyhnul bažinám a setkání s krokodýly a dravými dinosaury. Když konečně spatřil menší stádo brontosaurů, vykročil směrem k nim. Zvířata jej také brzy navětrila a celá skupina se dala na ústup. Bylo to směšné, že tak obrovská zvířata se obávala docela malého tvora. Ró se tedy posadil na padlý kmen plavuně a vyčkával, až se stádo uklidní.

Aby zapudil neveselé myšlenky na podivné události na stanici, přinutil se k přemýšlení o problémech života. Nešlo mu do hlavy, proč se vývoj na Sirtu zastavil právě v období ještěřů a proč nepokračuje. Uvažoval, že je to důsledek degenerace endogenního retroviru, jenž v určité vývojové etapě působí na živorodost a tím vznik nové živočišné skupiny – savci. Bez něho to prostě nejde. Ró si položil otázku, zda degenerace viru mohla vzniknout v důsledku mnohonásobného kopírování jeho rozmnožovacího systému a odpověděl si ano. Současně došel k názoru, že tu může mít také vliv smršťující se Vesmír. Všiml si, že mnoho živočišných druhů vymírá. Bylo jisté, že rozvoj života se obrací zpět k zániku, jako celý Vesmír.

Po nějaké chvíli se rozhlédl a zjistil, že zvířata se začínají k němu přibližovat a nenápadně ho obstupují v kruhu. Postavil se, aby vzal raději nohy na ramena. Jeho kroky však zarazil chrčivý hlas. Ró se marně rozhlížel po nějaké rozumem nadané bytosti. S údivem zjistil, že jeden z brontosaurů sklání k němu hlavu.

„Neznám tě...“

Aha, pomyslel si Ró, to je vlastně brontosaurus - papoušek, kterého někdo naučil pár slov. S úsměvem se proto představil a očekával, že interview je u konce.

Hlava brontosaura se sklonila těsně k Róovi, až ucítil nepředstavitelný pach, vycházející z jícnu obrovitého těla.

„Dej si pozor... na Chum... rachtit... pana... Ukradl mi... tělo a mé... vědomí... nakopíroval do... tohoto... zvířete.“ Chrčel s velkou námahou brontosaurus.

Ró už kdysi četl o magické moci některých Mágů a o teoretické možnosti kopírovat znalosti rozumných bytostí z jejich mozku do mozku zvířat. Neočekával, že by se s tím mohl setkat právě zde na odlehlém Sirtu. Zeptal se mluvícího brontosaura:

„Kdo to je Chumrachtit pan?“

Brontosaurus již zdvíhal hlavu a otáčel nemotorné tělo k odchodu.

„Nezapomeň,“ znovu zachrčel. „Chum... rachtitpan... je velký mizera! Audience zřejmě skončila.“

Ró se ještě nechtěl vrátit na stanic. Neměl promyšleno, kam se uchýlí. Namířil své kroky jižním směrem, ale jak zdvihl oči k obloze, uviděl mohutný tmavý mrak, který se sem hnal rychlostí kosmického pohonu. Než se nadál, visel mu nad hlavou. V tu chvíli ho udeřil do tváře prudký víchř. Divoce s ním zacloumal, že poskočil několik sáhů a tak tak se zachytil blízkého kmene, aby nebyl smeten bůhvíkam. Stromy a keře se poslušně ohnuly v jednom směru a divoce klátily větvemi, jako by radostně tleskali větrným poryvům. Bláto, písek a mělce kořenící rostliny se vznesly nad zem a hnaly se po větru, až krajina potemněla. Ró pevně objímal strom a na chvíli zavřel oči, aby mu do nich nešlehal prach. Uvažoval, má-li se rozběhnout zpět na návrší, na němž byla vybudována dolní stanice protonového elevátoru a rychle opustit Sirtus.

Dřív, než stačil vykročit, vystrídala víchř prudký déšť. Pro ten okamžik bylo výhodnější schovat se pod stromy, které jej alespoň částečně chránily proti úderům velkých vodních kapek. Modře svítící blesky prořezávaly bez ustání oblohu a hrom burácel, jako když vybuchují granáty při útoku celé armády. Přitiskl se ke kmeni a pozoroval, jak v údolí pod ním počala prudce stoupat voda, až překryla celé bahniště a hrnula se stále výš.

V prudkém lijavci neviděl Ró příliš daleko a přece poznal, že od jezera směřuje k návrší černý stín... jakási hmota... černá vlnící se těla. Jak se k němu přibližovala, zachvěl se hrůzou, neboť si uvědomil, že jsou to slizká těla obrovitých hadů, kteří zběsilým úprkem se snaží uniknout vodnímu živlu. Celá zem před ním rázem zčernala a Ró si byl plně vědom, že není schopen se úspěšně postavit ani jednomu z nich. Chtěl rychle vyrazit k elevátoru, ale bylo pozdě. Přední řady hadovitých nestvůr, syčících a cenících ostré zuby z jedovatých tlam jej předběhly. Nebylo úniku. Od spodu i z obou stran se hrnula voda, na stráni nad ním

mu cestupřehrazovala černá hadí těla. Asi v půli kopce se hadi zastavili a rovnali se po vrstevnici v jakýsi pás, jehož konce nedokázal v prudkém lijáku dohlédnout. Neprchali tedy před vodou, ale hnali se do kopce, aby tu plánovitě ze svých těl nastavili loveckou past.

Voda z nebe se lila dál v silných provazech a od jezera bez ustání stoupala k jeho patám. To je konec, pomyslel si Ró, protože nenacházel žádné východisko, jak uniknout. Buď jej v nejbližších okamžicích pohltí voda, nebo skončí v nenasytých tlamách hadích nestvůr. Přibližoval se k spásné smrti krok za krokem, jak ho voda tlačila stále výše do kopce. Marně vyhlížel, zda nespatri nějaký plovoucí kmen, na němž by měl naději přeplavat jezero. Když jej konečně uviděl a vodou se k němu rozběhl, zjistil, že je to obrovský krokodýl, hledajícím nějaký zákusek.

Vyběhl z vody a jeho vzdálenost od hrůzných tlam těch potvor nebyla větší než dvacet kroků. Viděl jejich tlustá těla, divoce svítící oči a z nejtěsnější blízkosti pozoroval, jak rozeklanými jazyky očichávají okolí a těší se z naděje nakořist.

Bouře se poněkud uklidnila. Ró zpozorněl, neboť se mu zdálo, že zaslechl jakýsi dusot. Z boku stráně se sem podél hadí bariery hnalo stádo brontosaurů. Těsně u něho se zastavilo, rozhodovalo se, kterým směrem se vydá. Vůdce stáda hodnotil situaci. Divoce zdvíhal hlavu a řval proti hadům, jako by doufal, že je zastraší. Po krátkém váhání se rozhodl k odvážnému činu. Skočil na hromadu příšer a rozdupával jejich těla svými sloupovitými nohama. Hadi se svíjeli ve smrtelných křečích a jejich rozevřené tlamy, oddělené od těl, chňapali po masitých sochorech, jež je drtily a zatloukaly do bláta.

Vůdce přeskočil hradbu, vyběhl na stráň a hlasitým troubením dodával odvalu ostatním ve stádu. Ti se vrhli prošlapanou dírou proti hadí bariéře a těžkými ranami ubíjeli těla, která se proti nim znovu sápara. Ale síla brontosaurů vítězila.

Mezi posledními kusy vběhlo do hadí průrvy brontosauří mládě. Polekaně odskočilo trochu stranou a řeklo si o smrt. Ró uviděl, jak mláděti se kolem jeho zadní nohy ovinul provazec pevného hadího těla a hned, jak tři roztočená lasa obemkli zbylé končetiny další útočníci. Ubohé mládě se nemohlo pohnout z místa a jen vyskakovalo do výše. Hadi se nedali setřást a vinuli se ve spirálách vzhůru k měkkému podbříšku. Jejich tlamy se zahryzly ostrými zuby do chutného masa a jeho vyrvané kusy hltavě

požíraly. Vyvalily se proudy krve, která barvila dešťové kaluže načerveno. Mládě bolestivě řvalo, ale žádný z dospělých mu nepřispěchal na pomoc. Zato další a další hadi se vrhali na kořist, až vysílena padla do bláta. V té chvíli ji obalilo klubko hadích těl, že se pod nimi mládě zcela ztratilo.

Ró pozoroval tu rvačku o sousta se zjevným odporem. Krev a smrt v něm vyvolávaly nepříjemné pocity strachu a hrůzy. Přesto s úlevou pozoroval, že jednotná frontová bariera hadích těl přestala existovat. Opatrně se posouval po vrstevnici dál a dál od místa hadích hodů. Nyní již věděl, že mladý brontosaurus mu najisto zachránil život.

Ró se v pořádku vrátil na stanici. Neměl jinou volbu. Cestou promýšlel slova mluvícího brontosaura. Skládal si k sobě události, jež prožil v minulých dnech, jako střípek ke střípku a přece nedokázal pochopit, co se to tu děje. Neuměl si srovnat v hlavě, že na Sirtu je kromě Faruka ještě jakýsi Chum Rachtitpan. Rozhodl se, že stůj co stůj vyhledá starého správce a tvrdě s ním promluví. Bude-li mu nějak nebezpečný, nebude váhat ho zabít.

Zavolal k sobě robota.

„Hele, Robe, chci mluvit s Farukem. Řekni, kde ho najdu?“

Rob chvíli těžkopádně přemýšlel a pak prosykl:

„Nevím, pane. Snad bude ve své komoře.“

„A kde to je?“

„Dovedu vás tam, pane.“

Šli spolu do zadní části stanice, kde Ró dosud nebyl. Pro jistotu si v kapse odjistil erku, tedy malý elektronový revolver. Do místnosti posouval robota před sebou. Vešli, ale v místnosti nikdo nebyl. Ró přesto slyšel, že odněkud se ozvalo pozvání.

„Jen pojdte dál.“

Nato se černá opona roztáhla a Ró byl oslněn prudkým modrým světlem. Střelhitě vytasil erku, ale dříve než mohl na cokoliv zamířit, jeho paže znehybněla. Neznámá magická síla spoutala jeho vůli. V té chvíli ucítil, že kdosi za ním mu položil horkou dlaň na čelo. Posledním vjemem byla prudká bolest uvnitř hlavy, jako by mu někdo rval mozek z lebky. Byl to okamžik v němž měl zemřít.

Text © Jaroslav Smola,2013
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2013

1. vydání © Lukáš Vik - Databook Publishing, 2013

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-06-7 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-07-4 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-08-1 (PDF)

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik: www.tvorbaeknih.cz

Naše knihy zakoupíte na portálu:

databook.cz

<http://www.databook.cz>